

finde en vis Sammenblanding af 2den og 3die Klases Kupper Sted i Jernbanetogene, vil jeg henstille til den ærede Minister, om det ikke skulde være fordelagtigere igjen at nedsette Taxten for 2den Klases Passagerer saa meget, at der var Udfigt til at faae Bognene fyldte, hellere end at sætte den saa høit, at en Del af Bognene skulde være tomme. Jeg mener naturligvis ikke dermed, at Taxten for 2den Klasse i nogen væsentlig Grad skulde nærme sig til Taxten for 3die Klasse, men jeg har kun villet antyde, at det forekommer mig, at der her er Kjendetegn paa, at disse Taxter mulig turde være satte noget for høit.

Finantsministeren: Jeg vil blot tillade mig at indskyde en Bemærkning til Bekræftelse paa, hvad jeg før sagde i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om, at en Finantsminister ikke maatte betragte sin Stilling overfor Reserfefonden saaledes, som en Bankier opfatter sit Forhold lige over for sin private Formue. Jeg kan i saa Henseende henvise til en Udtalelse fra en tidligere Finantsminister netop under Behandlingen af det Statsregnskab, hvortil jeg før sigtede, nemlig Statsregnskabet for 1867—68. Da jeg nu har faaet Landssthingsstidenden frem, hvori der findes en udførligere Forhandling, som indeholder et Vidnesbyrd om de Grundsatninger, der i den Henseende altid have været de ledende i Finantsministeriet, kan jeg citere min Forgængers Uttringer, thi de passe, som om de vare fremførte til Bekræftelse paa, hvad jeg før sagde. Den daværende Finantsminister siger nemlig (Landssthingsstidenden for 1870—71): Det vilde saaledes efter min Mening være en Misbrug, om en Finantsminister vilde give sig til at spekulere med Reserfefondens Aktiver og i Saad om en og anden Binding at gaa paa Børsen og sælge og kjøbslaa med dens Papirer, saaledes som en Bankier behandler sin Formue. Finantsministeren skal nemlig ikke være Bankier; det vilde være forkert af ham. Jeg skal tilføie, at der — og jeg har nu kjendt vor finansielle Administration i en lang Mærskle — heller ikke har været nogen Finantsminister hos os, der har viist endog blot nogen som helst Tendens i nævnte Retning". Jeg behøver neppe at tilføie, at alle mine Antecedentia tilstrækkelig vilde væрге imod den Mistanke, at jeg skulde falde paa at sælge og kjøbslaa med Papirer paa Børsen.

Judenrigsministeren: Jeg skal kun gjøre en lille Bemærkning i Anledning af de Anter, der ere fremkomne over Landpostbudenes Lønning. Det forekommer mig, at de Herrer, der have haft Ordet, rent glemme, at disse Folk slet ikke ere Bestillingsmænd, men at det ligefrem er Gjenstand for Afkord, om de vilde paatage sig Besørgelsen af Landpostjenseten eller ikke. Dermed mener jeg naturligvis ikke, at Postinspektørerne,

der have med denne Sag at gjøre, ere instruerede om at skulle drive Sagen til den yderste Grændse, men jeg tror det ganske nyttigt at minde om, at her kun er Tale om, hvorvidt Folk vilde paatage sig denne Tjeneste eller ikke, og at man maasse snarere maatte sige, at Postbestyrelsen ikke var berettiget til at udgive et større Beløb end det, der er nødvendigt for at faae Landpostjenseten besørget. Jeg veed ikke, hvad ærede Medlemmer vilde sige, dersom man sagde til de Folk, som besørge den fjørende Post: Vi finde, at I faae for lidt, og vilde derfor give Eder noget Mere. Dette vilde man vist neppe finde i sin Orden. Man glemme ikke, gjentager jeg, at de Folk, hvorm der her er Tale, ikke ere Bestillingsmænd, men Folk, der efter Overenskomst paatage sig et bestemt Arbeide. Dermed være imidlertid ikke sagt Andet, end at Postvæsenet naturligvis ikke skal forsøge paa at pine Folk ud over rimelige Grændser; men jeg tror, at man gjør vel i at betænke, hvorledes Forholdene egentlig ere. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Rasmussen) omtalte forskellige Forhold ved Postbefordringen. Jeg tror, at han igjennem Udvalgets Betænkning vil have set, at den Henvendelse, som han isjor gjorde til den daværende Finantsminister, ikke paa nogen Maade er overset af denne Ministers Efterfølger, den nuværende Indenrigsminister, og jeg skal for Dvrigt som yderligere Oplysning tilføie, at hele dette Spørgsmaal om Personpostbefordringen er under fornyet Overveielse og ventelig vil blive ordnet, om just ikke lige strax ved det næste Finantsaars Begyndelse, saa dog i alt Fald i den nærmeste Tid derefter. — Hvad Værp angaar, da forbeholder jeg mig, som sagt, at komme med Forslag til 3die Behandling eller yderligere at pleie Forhandling med det ærede Udvalg derom. Med Hensyn til, hvad der blev yttret om Bladene, maa jeg sige, at det, der blev fremhævet af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauber) om de kjøbenhavnske Blade, ikke er mig bekendt, men jeg skal lade dette Forhold undersøge, og jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Medlem, der fremhævede dette, har fuldkommen Ret i, at det maa være Redaktørernes Sag at kuvertere deres Blade, i alt Fald til de Postkontorer, der skulle have med Umdelingen af dem at gjøre.

Winter: I Anledning af nogle Bemærkninger, som ere fremkomne fra det ærede Mindretals Ordspører, vil jeg yttre et Par Ord. Et af de Punkter, som jeg saaledes vil omtale, er, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Bræstø Amts 1ste Valgkreds (Seavenius), idet han nemlig omtalte den Opfordring, der fra Flertallets Side var stet om, at den botaniske Haves hele Grund snart maatte kunne blive stillet til Finantsministerens Disposition til Bortsalg. Jeg vilde ikke have taget Del i denne Indstilling, dersom jeg ikke havde vidst, at der i